

поглъщане на чужда култура” винаги е действало като мор, като чума за девствено чистия дух на нашия народ”. Тези възгледи са крайно интересни, не само защото стават част от “хунорската” теория, изповядвана от Фани, но и от съвременна гледна точка – приличат на антиглобалистките платформи и течения. А мисля, че видени във футуристичен план, може би в един далечен век, ще се окажат един обратен изход за спасение на самобитността на народите и племената. Човечеството да се дехристиянизира и подивее, за да се опази от денационализация, американизация, унификация, радиация, глобализация и пр. Но това са грижите на следващите хилядолетия.

В рамките на темата, казаното дотук откроява мащабите на писателската личност, повдига въпроса за спецификата на съзнанието на белетриста – историк, търсец брод през времето и през геополитическите капани за любимия и богоизбран народ и свидното име България. Откроява се разликата между историческия писател и събратята му по перо, да кажем авторите на любовна лирика, на дяволическа проза, на крими литература и фантастика – тя е в дълбочината и бремето на познанието, в границите на отговорността. Изброените “други” са отговорни за художествените качества и читаемостта на произведенията си, за етическите и философски послания, ако имат такива. Фани Мутафова твори с **месианско съзнание**, че е отговорна за съдбата на страната си, за пътищата на своя народ към по-добро бъдеще. Като моделира в художествена визия опита на вековете, тя осветлява и акцентира знакови стойности и събития и в известен смисъл се превръща в демиург, пазещ магичния ключ между миналото и сегашното и отварящ посоките на бъдното. Писателката знае поуките и премеждията, знае слабите и силните страни на племето, познава враговете и не знае приятелите, защото такива в политиката няма. Тази миловидна българка е нещастна според Еклисиаста, защото многото знание я затрупва с планини от печал. **Тя е един печален историк и закономерно се превръща в печален политик.** Но парадоксалното е, че самата тя не вярва в това, а напротив, опитва се да генерира оптимизъм от себе си към обществената среда. Причината е в двоичната ѝ позиция – като историк се поставя над времената, приела ролята на проучвател и безпристрастен анализатор. В погледа ѝ на изследовател времето се разлага на сегменти /хронологични, фактологични, събитийни, персонални/, но в съзнанието на твореца то вторично се кондензира в знаци, в символи и енергии. Историческото познание у художника-романист се претопява естетически и емоционално и не може да остане обективно и безпристрастно. Даровит творец и активен общественик като Фани Попова не може да стои встрани от горещите проблеми, драматизми и търсения на текущия момент. Огледалните матрици на *случилото* се *нявга* за нея са инструменти, с които се опитва да повлияе на съвременността и да провиди контурите на неизвестното. Знанието за нея е ценност само ако подпомага усилията за разкъсване на обречения кръг, ако подклажда съпротивата на духа срещу неизменните обстоятелства. Субективизмът на писателя